

Streda 15. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 15. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Boh sa
zjavuje v Písme; objavovať Boha
vo stvorení; jednoduchí srdcom.

VŠETCI SME STVORENÍ na Boží obraz
a podobu a máme vnútornú túžbu
byť zjednotení s naším Stvoriteľom.
To sa okrem iného prejavuje v
neustálom úsilí lepšie ho spoznať.
Naša inteligencia však sama o sebe
nedokáže získať prístup k jeho
najvnútornejším tajomstvám. Preto
to najhlbšie, čo o Bohu vieme, sme
dostali prostredníctvom Zjavenia,
prostredníctvom toho, čo nám On

sám dal poznať prostredníctvom
inšpirovaných spisovateľov,
prorokov a predovšetkým svojho
vlastného Syna.

Keď apoštol Filip požiadal Ježiša, aby
im ukázal Otca, odpoveď bola
okamžitá: „Kto videl mňa, videl Otca“
(Jn 14, 9). Kristus je obrazom Otca.
Neviditeľný Boh, ktorý sa Mojžišovi
zjavil v podobe horiaceho kríka, má
teraz tvár a ruky. Okrem toho sa
zjavil ako dieťa v Betleheme
pastierom (porov. Lk 2, 16-18), ako
dospievajúci medzi učiteľmi Zákona
(Lk 2, 41-50), ako kajúcnik pred
Jánom Krstiteľom (Mt 1, 4-11). Jeho
mnohé prejavy sú obrazom
Trojjediného Boha, ktorý kráča
medzi ľuďmi. Z tohto dôvodu je
jedným z najlepších spôsobov, ako
spoznať Boha, čítanie a rozjímanie
nad evanjeliom.

Svätý Josemaría napísal: „Vždy, keď
kážem pred betlehemom, snažím sa

na Krista, nášho Pána, hľadiť ako na nemluvňa zavinuté do plienok a uložené v jasliach na slame. A hoci je ešte maličký a nerozpráva, vidieť v ňom Majstra a Učiteľa. Potrebujem sa naňho takto dívať, pretože sa od neho mám učiť. A aby sme sa vy i ja od neho mohli učiť, treba sa snažiť spoznávať jeho život — čítať Sväté Evanjelium a rozjímať o scénach, ktoré nám opisuje Nový zákon s cieľom odkryť božský zmysel jeho pozemského putovania^[1]. Pri čítaní evanjelia je to sám Duch Svätý, ktorý hovorí k našej duši; tým, že nám stále hlbšie ukazuje, kto je Boh, ukazuje nám aj našu najhlbšiu podstatu: tým, že nám odhaľuje Boha, odhaľuje nás samých.

MNOHÍ UMELCI, či už vedome alebo nevedome, často vo svojich dielach odrážajú časť seba samých. Podobne

aj Boh vtlačil časť seba, keď stvoril svet. „Popri samotnom zjavení, obsiahnutom vo Svätom písme, je tu božský prejav, keď svieti slnko a keď padá noc“^[2]. Prostredníctvom stvorenia môžeme vstúpiť do poznania Boha; to, čo nás fascinuje, keď kontemplujeme more, horu alebo západ slnka, odráža aspekty jeho prirodzenosti. V kontemplácii stvorenia môžeme objaviť niečo o ňom samom, čo nám chce Pán odovzdať. „Viera teda zahrňa vedieť rozpoznať neviditeľné tým, že rozlišujeme jeho stopy vo viditeľnom svete. Veriaci človek dokáže čítať veľkú knihu prírody a rozumieť jej jazyku (porov. Ž 19, 2-5)“^[3].

„Celý hmotný vesmír je jazykom Božej lásky, bezhraničnej Božej náklonnosti k nám. Pôda, voda, hory, všetko je Božie pohladenie“^[4]. Svätý František z Assisi vedel rozpoznať tento jazyk vo všetkom, čo existuje. Preto jeho srdce cítilo potrebu

ďakovať Bohu za všetko, čo vyšlo z jeho rúk: za slnko, lebo osvetľuje náš deň; za mesiac a hviezdy, ktoré nám ukazujú krásu; za vietor a oblaky, ktoré nám dávajú obživu...^[5] Ako učí Katechizmus Cirkvi, „rozličné stvorenia, ktoré Boh chcel v ich vlastnom bytí, odzrkadľujú, každé svojím spôsobom, lúč nekonečnej Božej múdrosti a dobroty“^[6]. Tento kontemplatívny duch viedol troch mladíkov spievať, keď ich Boh zachránil pred mučeníctvom: „Dobrorečte Pánovi, slnko a mesiac, chváľte ho a vyvyšujte naveky. Dobrorečte Pánovi, nebeské hviezdy, chváľte ho a vyvyšujte ho naveky“ (Dan 3, 62-63), a po nich všetky hory, vrcholy, vtáky, divé zvieratá a pramene.

„ZVELEBUJEM ŤA, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred

múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým“ (Mt 11, 25). Boh sa chcel zjaviť všetkým a jednoduchosť srdca je najlepším spôsobom, ako ho spoznať. Keď v Starom zákone prorok Samuel hľadal nového kráľa pre Izrael, vyvoleným sa stal Dávid, najmladší z bratov, ktorého jeho otec ani nepovažoval za možného kandidáta. Ježiš, keď uvažoval o tom, kto bude pilierom nového Božieho ľudu, Cirkvi, vybral mužov, ktorí sa nevyznačovali múdrosťou: takmer všetci boli obyčajní ľudia, ktorí si zarábali na živobytie manuálnou prácou.

Niekedy si môžeme myslieť, že Pán si nás vyberá pre naše vlastnosti. Okrem toho, že biblické texty nám ukazujú opak – že Boh si vyberá práve slabých –, takýto prístup je nebezpečný, pretože nás nemôže podržať, keď zakúšame svoju slabosť. Preto svätý Pavol vyzval korintských kresťanov, aby sa zamysleli nad

osobitosťou svojho povolania: „Len sa pozrite na svoje povolanie, bratia, že tu niet veľa múdрых podľa tela ani veľa mocných, ani veľa urodzených; ale čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdрых, a čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných“ (1 Kor 1, 26-27).

Ježiš nás nepovoľáva podľa ľudských kritérií. Prekračuje hranice zdanlivosti: dokonale pozná naše nedostatky, a preto od nás žiada len jednoduchosť srdca. „Ježiš má pochopenie pre našu slabosť a priťahuje nás k sebe akoby po naklonenej rovine, túžiac, že sa budeme snažiť posunúť sa každý deň o trochu vyššie“^[7]. Panna Mária bola zvolená za Božiu Matku pre svoju jednoduchosť a diskretnosť. Môžeme sa na ňu obrátiť, aby pre nás získala srdce, ktoré by sa čoraz viac podobalo Jej Srdcu.

[1] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 14.

[2] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 2-VIII-2000.

[3] Benedikt XVI, *Audiencia*, 6-II-2013.

[4] František, *Laudato Si'*, bod 84.

[5] Porov. Svätý František z Assisi, *Pieseň o stvoreníach*: FF 263.

[6] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 339.

[7] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 75.

streda-15-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/
(10.08.2025)